

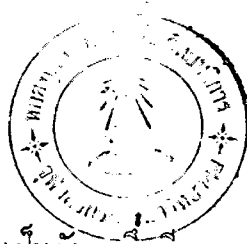
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษามีบทบาทในการช่วยพัฒนากำลังคน ซึ่งได้แก่ การปรับปรุงคุณภาพของประชากร หรือการปรับปรุงทุนทางด้านกำลังคนของประเทศ ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยไม่จำกัดเฉพาะทางด้านวิชาการ แต่ครอบคลุมไปถึงคุณค่าทางด้านวัฒนธรรม คีลธรรม ระเบียบวินัย ฯลฯ ซึ่งจะเป็นการสร้างความมั่นคงและความเจริญก้าวหน้าให้ประเทศชาติ

การจัดการศึกษาจะต้องพิจารณาความต้องการทางการศึกษาหลาย ๆ ด้าน ประกอบกับ สาโรช บัวศรี¹ ให้ความคิดเห็นว่า "ความต้องการทางการศึกษาของไทย ในปัจจุบันที่สำคัญยิ่ง คือ ยุทธศาสตร์การศึกษา (Educational Strategy) ซึ่งหมายถึง การกำหนดวิธีการ หรือกลวิธีที่เหมาะสม ยุทธศาสตร์การศึกษาที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ การวางแผนการศึกษา และการเน้นเรื่องอาชีวศึกษา"

เมื่อพิจารณาระดับอายุของผู้เรียนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา อายุเฉลี่ยจะอยู่ระหว่าง 15-22 ปี จะเห็นได้ว่า ระดับอายุของผู้เรียนส่วนมากยังอยู่ในระดับวัยรุ่น ซึ่งเป็นกลุ่มชน ซึ่งมีปัญหามาก เนื่องจากเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็ก และวัยรุ่นใหญ่ วัยรุ่นเป็นวัย ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ประกอบกับอิทธิพลจากความเจริญของสิ่งต่าง ๆ ในสังคมซึ่งมีทั้งข้อดี และข้อเสีย จึงเป็นผลให้วัยรุ่นเกิดมีปัญหาด้านส่วนตัวและสังคม

¹สาโรช บัวศรี, "ความต้องการทางการศึกษาของประเทศไทย," เอกสารประกอบการสัมมนาการวางแผนการศึกษาระดับชาติ 7-11 กรกฎาคม 2512 (พระนคร : ศุภสภา, 2512), หน้า 13.

ตามหลักจิตวิทยาวัยรุ่นเป็นวัย ซึ่งมีความกระตือรือร้น มีความอยากรู้อยากเห็น อยากรทดลอง อยากรแสดงความคิดเห็นของตนเอง ชอบโอ้อวด ต้องการให้ตนเป็นที่ยอมรับ ของหมู่คณะ และสิ่งสำคัญยิ่งซึ่งผู้เรียนในวัยนี้ต้องการคือ ความสำเร็จในชีวิต ฉะนั้นเขา จึงพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จ และได้รับความยกย่อง จากกลุ่มเพื่อน โดยมีค่าหนึ่งถึงเหตุผลว่าการกระทำนั้นถูกต้องหรือเหมาะสมหรือไม่เพียงใด

ดักลาสส์² (Douglass) ให้ข้อสังเกตว่า "เด็กวัยรุ่นมีแนวโน้มในการชอบ รวมกลุ่ม และตั้งกลุ่มขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นไปได้หรือเลวก็ได้" ปัญหาสำคัญประการหนึ่งของสังคมไทยในปัจจุบัน คือ วัยรุ่นชอบรวมกลุ่มก่อเหตุวิวาทในระหว่าง กลุ่มตนเองหรือกับกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งเป็นการเพิ่มปัญหาให้แก่สถานศึกษา ในการปกครองผู้เรียน และการปกครองบ้านเมืองยิ่งขึ้น ฉะนั้นสถานศึกษาควรวิเคราะห์การปฏิรูปการรวมกลุ่มของผู้เรียน ในวัยนี้ให้แสดงความสามารถของผู้เรียนออกมาในแนวทางที่ถูกต้อง โดยที่ผู้เรียนไม่รู้สึกว่า ตนเองถูกบังคับ แต่ยอมปฏิบัติตามโดยสมัครใจ

การจัดการศึกษาสายอาชีพศึกษาในวิทยาลัย ในส่วนกลางหรือกรุงเทพมหานคร มีการจัดระดับชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประกาศนียบัตรครูมัธยม ประกาศนียบัตรครูมัธยมธุรกิจ และ ประกาศนียบัตรเทคนิคชั้นสูง จุดมุ่งหมายของการศึกษาดังกล่าวมุ่งเน้นแต่เรื่องการศึกษา วิชาอาชีพ และความชำนาญเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ อันจะเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน และสังคม รวมทั้งเป็นพื้นฐานของการศึกษาต่อไปในระดับที่เหมาะสมแก่ตนเอง แต่มี หลักสูตรเฉพาะบางสาขาวิชาที่ไกล่เกลียด การรู้คุณค่าของศิลป วัฒนธรรม และการเป็น พลเมืองที่ดี ฯลฯ สรุปได้ว่าการจัดเนื้อหาวิชาเรียนให้กับผู้เรียนสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ กำหนดไว้แต่มีความแตกต่างกันไปตามแขนงวิชา ซึ่งแต่ละวิทยาลัยเปิดสอนอยู่

²Harl R. Douglass, The High School Curriculum (New York : The Ronald Press Company, 1964), p. 56.

บลันท์และคลอสมิเยอร์³ (Blount and Klausmeier) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการศึกษายาวิชาชีวศึกษาว่า "ความเปลี่ยนแปลงสองประการ คือ ประเภทของงานและแรงงาน เป็นผลให้จะต้องมีการปรับปรุงวิชาชีพทางค่านาวิชาชีวศึกษา เหมือนกับการปรับปรุงเนื้อหาวิชาอื่น ๆ ทางค่านาสามัญศึกษา"

แต่เมื่อพิจารณาจากสภาพการจัดการศึกษาทางค่านาวิชาชีวศึกษาแล้ว ได้พบว่า การจัดการเรียนการสอน ที่มุ่งแต่พัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพในค่านากำลังคน โดยมิได้คำนึงถึงแนวคิดในการทำคนให้เป็นคน ก่อให้เกิดปัญหาอันยิ่งใหญ่แก่ผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนเป็นจำนวนมากได้สร้างพฤติกรรมอันไม่สมควรขึ้นมอยครั้ง เพราะผู้เรียนมีเวลาว่างมาก เนื้อหาวิชาซึ่งจะช่วยกลมเกลียว หรือหล่อหลอมจิตใจของผู้เรียนให้มีอุปนิสัยอันโยน มีความรัก มีความสนใจต่อกิจปหรือสุนทรีย์ภาพทุกหาคโดยยาก ภาพะจิตใจของผู้เรียนจึงขาดความนิมนวด ฉะนั้นการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียนเป็นไปในทางลบ จึงเป็นผลสะท้อนให้เห็นได้เด่นชัดว่า การจัดการเรียนการสอนในระดับนี้ ควรมีการปรับปรุงแก้ไขโดยอาศัยหลักจิตวิทยา ความต้องการค่านาต่าง ๆ ได้แก่ ความต้องการแสดงความสามารถ (พิเศษ) ความคิดริเริ่ม การยอมรับนับถือ การรวมอยู่ในกลุ่มคนวัยเดียวกันและต่างวัย ความสำเร็จ ความรักและความเข้าใจ ความสนใจในเรื่องต่าง ๆ ตามระดับอายุ ฯลฯ เป็นเกณฑ์ประกอบในการพิจารณาจัดเนื้อหาวิชาเรียนให้แก่ผู้เรียนในเวลาต่อไป

ตามรายงานการสำรวจเรื่อง "ปัญหาและสาเหตุของความไม่สงบในสถานศึกษา"⁴ ได้สรุปรวมสาเหตุของการก่อกวนพิพาทของผู้เรียน ไว้ดังต่อไปนี้ คือ

³Nathan S. Blount, and Herbert J. Klausmeier, Teaching in Secondary School (New York : Harper and Row Publishers, 1968), p. 516.

⁴กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานปลัดกระทรวง, ปัญหาและสาเหตุของความไม่สงบในสถานศึกษา, สำนักบันทึกข้อความที่ ศธ.0201/17226 4 ตุลาคม 2517, หน้า 7-8. (เอกสารอัดสำเนา)

1. เริ่มจากเรื่องส่วนตัว ฝ่ายแพชวันเพื่อนมาแค้น เรื่องทะเลาะวิวาท เล็กน้อย โรงเรียนหรือตำรวจไม่หาทางระงับหรือลงโทษผู้กระทำผิดเสีย และผู้กระทำผิดไม่ได้รับการลงโทษที่เหมาะสม
2. การเชียร์กีฬา กองเชียร์กาวราว ร้องเพลงหรือยั่วยุผู้ถูกอีกฝ่ายหนึ่ง นักเล่นกีฬาทุกติก และมีผู้วางแผนให้วิวาทกัน
3. การแสดงดนตรี ขอเบ่งเข้าคูฟรี เกิดการหมั่นไส้ในระหว่างหมู่
4. สถาบัน หรือแผนก คุณรณมีเรื่องวิวาทกันเป็นประจำ เป็นประเพณี ต่างฝ่ายต่างต้องการเป็นจ้าวถิ่น มีความเหลื่อมล้ำค่าสูงระหว่างสถาบันระดับเดียวกันที่อยู่ใกล้เคียงกัน และไม่มีการติดต่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีระหว่างผู้นำของคุณรณ ทั้งนักศึกษาและครู
5. มีผู้สร้างสถานการณ์ ใบบานเมืองวนวาย หรือให้พวกอาชีวะแตกแยกกัน
6. นักศึกษากลุ่มกาวราวเกร มีอิทธิพลเหนือนักศึกษาทั่วไปชมรมชาติของคนพวกนี้ นักเลง มักเป็นหัวหน้า พวกเรียบร้อยดีมักจะอยู่เฉย ๆ เด็กมีปัญหา เช่น เรียนไม่ดี หรือไม่เรียนพยายามหาเรื่อง เพื่อครูจะโคกกล้วยปล่อยให้ลอบฉาน สถาบันปล่อยให้เด็กเรียนมีเวลาว่างมาก ไม่มีงานให้เด็กจึงต้องฝึกทางนักเลง มีครูบางคนต้องการเลี้ยงจากเด็กจึงให้ท้ายให้คะแนน และคอยช่วยเด็กเมื่อมีเรื่อง
7. นิสัยคนไทยชอบต่อสู้ แต่ไม่มีทางแสดงออก
8. ขาดผู้ให้คำแนะนำปรึกษาให้ไหลลงไปในทางที่เกิดประโยชน์

จากผลการสำรวจปัญหาและสาเหตุของความไม่สงบในสถานศึกษา ทำให้ผู้วิจัยได้ตระหนักว่า ฝ่ายบริหารการศึกษาได้สังเกตเห็นสาเหตุ และปัญหาอันสำคัญยิ่ง 2 ประการ คือ

1. ผู้เรียนมีเวลาว่างมาก
2. ไม่มีผู้แนะนำให้เรียนได้ไหลลงไปในทางที่เป็นประโยชน์

สาเหตุและปัญหาสองประการนี้เปรียบเสมือนช่องทาง ที่ปล่อยให้ครูเรียนสร้างพฤติกรรมต่าง ๆ ใต้อย่างมีอิสระ เนื่องจากผู้เรียนมีเวลามาก และขาดคนให้คำปรึกษา

แนะนำ เพื่อหล่อหลอมพฤติกรรมหรือเบนความสนใจของผู้เรียน ให้สร้างพฤติกรรมในรูปแบบที่สังคมต้องการ

อนึ่งการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของวิทยาลัยต่าง ๆ อาจจะไม่มีการบริหารการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ถูกต้อง จากผลการสำรวจสาเหตุและปัญหาของความไม่สงบในสถานศึกษาตามข้อ 8. เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าวิทยาลัยขาดบุคลากร ผู้ซึ่งมีความสามารถในการชักจูงใหญ่เรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และชักจูงใหญ่เรียนได้แสดงความสามารถ ความต้องการ ความสนใจ ความถนัด ฯลฯ โดยใหญ่เรียนได้แสดงออกมาในรูปการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ฉะนั้นการศึกษาความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในระดับนี้ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะสามารถช่วยใหญ่เรียนได้มีโอกาสได้พักผ่อน และคลายความตึงเครียดจากเนื้อหาวิชา ซึ่งมุ่งจะพัฒนาผู้เรียนในด้านความรู้ และการประกอบอาชีพ นอกจากนี้กิจกรรมเสริมหลักสูตรสามารถหล่อหลอมจิตใจผู้เรียน และช่วยผู้เรียนให้แสดงออกซึ่งความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น ศิลป วรรณกรรม ดนตรี ความสนใจพิเศษ การกีฬา ฯลฯ เพื่อเป็นการใช้พลังกำลังที่มีอยู่ ไปในแนวทางที่สร้างเสริมความมั่งคั่งทางด้านสุนทรีย์ สุขภาพอนามัย การรู้จักระเบียบวินัยอันดีงาม และรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของชาติในด้าน ศาสนา ประเพณี และวัฒนธรรม ซึ่งบรรพบุรุษได้สรรคสร้างไว้ให้คงอยู่ เพื่ออนุชนรุ่นต่อ ๆ ไปด้วย

อนึ่งบุคลากร ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จะสามารถใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการรวมกลุ่มของผู้เรียนไปในแนวทางที่ดี ความความต้องการของสังคม และจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา ดังได้กล่าวไว้ในการประชุมสัมมนาอาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ สังกัดกองโรงเรียนรัฐบาล ระหว่างวันที่ 22-27 สิงหาคม พ.ศ. 2503 ว่า

การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนอย่างเดี๋ยวมพอ จึงควรมีสิ่งช่วยการเรียนการสอนนั้น ๆ ให้โดยลดยิ่งขึ้น กิจกรรมที่จะช่วยเสริมสร้างการเรียนการสอนนั้นมีทั้งกิจกรรมในชั้นเรียน และกิจกรรมนอกชั้นเรียน กิจกรรมดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมฝึกฝน เพิ่มประสบการณ์ใหญ่เรียนมีความรู้ และทักษะที่เหมาะสมกับความเป็นพลเมืองดีในระบบประชาธิปไตย ทั้งนี้โดยมีครูเป็นผู้นำ และให้คำปรึกษาในการรวม

กิจกรรมต่าง ๆ⁵

บลันท์และคลอสมิเยอร์⁶ (Blount and Klausmeier) กล่าวว่า
คุณค่าของโปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพในด้าน
ต่าง ๆ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และช่วยให้ถึงความสนใจ
และทักษะของตนเอง ซึ่งจะนำไปใช้ในเวลารว่างให้เกิดประโยชน์ ยิ่งกว่า
โปรแกรมการเรียนในชั้นเรียนตามปกติ

ควมแตกต่างต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยใครจะศึกษาข้อเท็จจริง
ว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา นอกจากจะมุ่งสอนเนื้อหาวิชาให้กับผู้เรียนตามจุดมุ่งหมาย ซึ่ง
กำหนดไว้ วิทยาลัยได้ให้ความสนใจ ต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือไม่ เพราะ
กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสำคัญเทียบเท่ากับการจัดการเรียนการสอน ในชั้นเรียนและ
จะสามารถช่วยพัฒนาตัวผู้เรียนทั้งในด้าน เนื้อหาวิชาการ บุคลิกภาพ ความถนัด ความสนใจ
 ฯลฯ ซึ่งจะช่วยเตรียมตัวผู้เรียนให้พร้อมที่จะก้าวออกสู่สังคม สามารถดำเนินชีวิต ประกอบ
อาชีพในทางที่ถูกที่ควร และดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

นอกจากนี้ผลการวิจัย จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขการจัดกิจกรรม
เสริมหลักสูตรในวิทยาลัยให้ถูกต้อง ซึ่งอาจจะเป็นวิธีการสำคัญในการช่วยลดปัญหาการ
ก่อเหตุวิวาทของผู้เรียนใดควย

⁵ กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิสามัญศึกษา กองโรงเรียนรัฐบาล, ปัญหาและการ
อภิปรายข้อเสนอแนะ และขอสังเกตของกรมเกี่ยวกับการประชุมกลุ่มอภิปราย 6 กลุ่ม
เนื่องในการประชุมสัมมนาอาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ สังกัดกองโรงเรียนรัฐบาล (๗ หองประชุม
คุรุสภา 22-27 สิงหาคม 2503), หน้า 7. (เอกสารอัครสำเนา)

⁶ Blount, and Klausmeier, op.cit., p. 516.

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาหลักและกระบวนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ระหว่างหลักการทำงานทฤษฎีกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานครที่จัดทำอยู่ในปัจจุบัน
3. เพื่อรวบรวมปัญหา และให้ข้อเสนอแนะแก่วิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐบาล เพื่อนำไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้ถูกต้องตามทฤษฎี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีดำเนินการดังต่อไปนี้

ประชากร ประชากรที่ให้สัมภาษณ์ คือ ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 13 คน แบ่งประชากรเป็น 3 กลุ่ม โดยใช้ประเภทการจัดการศึกษา และเพศของผู้เรียนเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

กลุ่มประชากรซึ่งใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะแทนสถาบันศึกษาที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

กลุ่มที่ 1 ได้แก่ กลุ่มวิทยาลัยซึ่งจัดการศึกษาประเภท ช่างอุตสาหกรรม เทคนิคครูช่างอุตสาหกรรม และเกษตรกรรม ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ช่างอุตสาหกรรม	- วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน วิทยาลัยช่างกลพระนคร เหนือ วิทยาลัยอุเทนถวาย
เทคนิค	- วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ
ครูช่างอุตสาหกรรม	- วิทยาลัยครูอาชีวศึกษา
เกษตรกรรม	- วิทยาลัยเกษตรกรรมเจ้าคุณทหาร

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ วิทยาลัยซึ่งจัดการศึกษาประเภทพัฒนศึกษาและเดชาอนุการ-
ภาษาต่างประเทศ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

พัฒนศึกษา - วิทยาลัยพัฒนศึกษาพระนคร วิทยาลัยพัฒนศึกษา
ธนบุรี วิทยาลัยพัฒนศึกษาเขตพูน วิทยาลัย
พัฒนศึกษาบางนา

เดชาอนุการ-ภาษาต่างประเทศ - วิทยาลัยบพิตรพิมุข

กลุ่มที่ 3 ได้แก่ วิทยาลัยซึ่งจัดการศึกษาประเภท คหกรรมศาสตร์ ข่าง
อุตสาหกรรมเบา ศิลปหัตถกรรมและพัฒนศึกษา-ข่างอุตสาหกรรม ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

คหกรรมศาสตร์ - วิทยาลัยโชติเวช วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครใต้

ข่างอุตสาหกรรมเบา - วิทยาลัยชุมพร เขตอุดมศึกษา

ศิลปหัตถกรรม - โรงเรียนตันพิเศษโรงเรียนเพาะช่าง

พัฒนศึกษา-ข่างอุตสาหกรรม- วิทยาลัยจักรพงษ์นารถ

เครื่องมือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด (Opened-end Interview). ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง และนำไปทดลองกับผู้อำนวยการของวิทยาลัย
จำนวน 3 คน ซึ่งจับสลากเลือกเป็นตัวแทนของกลุ่ม เพื่อหาข้อบกพร่องต่าง ๆ และ
แก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้สัมภาษณ์ เพื่อรวบรวมข้อมูล นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้การสังเกต
ประกอบการสัมภาษณ์ด้วย

/การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ซึ่งแก้ไขแล้ว ไปสัมภาษณ์
ผู้อำนวยการวิทยาลัย ซึ่งได้มีการนัดหมายล่วงหน้า 2-3 วัน

/การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีการทางสถิติ หาก
รายละเอียดของคำตอบ

ลำดับชั้นการเสนอข้อมูล

บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ความมุ่งหมายของการวิจัย
วิธีดำเนินการวิจัย ลำดับชั้นการเสนอข้อมูล ขอบเขตของการวิจัย ประโยชน์ที่จะได้รับ
จากการวิจัย และคำจำกัดความ

บทที่ 2 บทความและงานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การ
เสนอข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์ การจัดกิจกรรม
เสริมหลักสูตร

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายและขอเสนอแนะ

✓ ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัย เรื่องนี้มีขอบเขตดังนี้

ประชากรในการวิจัยคือ ผู้อำนวยการวิทยาลัย หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจาก
ผู้อำนวยการในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 16 คน แบ่งเป็นประชากรทดลองจำนวน 3 คน
ประชากรจริง 13 คน ซึ่งไม่คำนึงเรื่อง อายุ เพศ และระดับการศึกษา

ในการสร้างแบบสัมภาษณ์ชนิดปลายเปิดใช้หลักการจัด (Management) 4 ด้าน
คือ ระบบ (System) การดำเนินงาน (Operation) การสนับสนุน (Support)
และการควบคุม (Control) หลักการจัด 4 ด้านนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมจากหลักและกระบวนการ
การดำเนินงาน ซึ่งนักบริหารหลายคนได้กำหนดขึ้น แต่คัดเลือกมาเฉพาะที่ควรจะใช้เป็น
หลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร นอกจากนี้ผู้วิจัยเพิ่มปัญหาและความคิดเห็น (Problems
and Opinions) รวมกับหลักการจัดดังกล่าวด้วย

อนึ่ง แมวจำนวนประชากรในการวิจัย มีจำนวนเพียง 13 คน แต่ประชากรดังกล่าวมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของสถานศึกษาโดยตรง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100 ของผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครนั้นจึงนับได้ว่า ข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งจะได้รับนั้นมีความเชื่อถือได้ และพอเพียงที่จะนำมาใช้ในการวิจัย

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อจะได้เข้าใจหลักการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ถูกต้อง
2. เพื่อจะได้ศึกษาวิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ปัญหาและความคิดเห็นของผู้บริหาร ต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
3. เพื่อเป็นเครื่องมือที่จะช่วยผู้บริหาร และอาจารย์ผู้รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ได้มีโอกาสศึกษาเปรียบเทียบการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งจัดดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน กับวิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ถูกต้อง เพื่อจะได้เป็นแนวคิดนำไปปรับปรุงแก้ไขการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ในสถานศึกษาของตน
4. เพื่อให้ผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐบาล ได้เห็นคุณค่าประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการจัดการ เรียนการสอนในชั้นเรียนและพัฒนาตัวผู้เรียนโดยรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ถูกต้องตามหลักการอาจจะช่วยลดการก่อเหตุความวุ่นวายของผู้เรียน และเบนพฤติกรรมของผู้เรียนให้ไปในแนวที่ถูกต้องได้
5. ผลการวิจัยนี้อาจจะเป็นแนวทาง ในการศึกษาของผู้ที่สนใจ และเป็นหลักฐานอ้างอิงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับต่าง ๆ ต่อไป
6. สำหรับผู้วิจัย จะนำผลการวิจัยไปแนะนำผู้บริหารโรงเรียนผู้จักคุณค่า และวิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ถูกต้อง นอกจากนี้ผู้วิจัยจะนำผลการวิจัยไปปรับปรุงงานซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คำจำกัดความ

วิทยาลัย

ไคแก วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
สังกัดกองวิทยาลัย กรมอาชีวศึกษา กระทรวง
ศึกษาธิการ

กิจกรรม

ไคแกกิจกรรมเสริมหลักสูตร

อาจารย์ที่ปรึกษา
ผู้ให้สัมภาษณ์

ไคแกอาจารย์ที่ปรึกษาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
ไคแก ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขต
กรุงเทพมหานคร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจาก
ผู้อำนวยการ

ผู้เรียน

ไคแก

1. นักเรียนชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสาย
อาชีพ (ม.ศ. 4, 5, 6) หรือประกาศนียบัตร
วิชาชีพ (ปวช.)

2. นักศึกษาซึ่งเรียนอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา
ระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
ประกาศนียบัตรครูมัธยม (ปม.) ประกาศนียบัตร
ครูมัธยมธุรกิจ (ปม.ช.) ประกาศนียบัตรครูมัธยม
วิชาชีพชั้นสูง (ปม.วส.) และประกาศนียบัตร
เทคนิคชั้นสูง (ปทส.)

ผู้อำนวยการ

ไคแก ผู้อำนวยการซึ่งปฏิบัติราชการอยู่ในวิทยาลัย
อาชีวศึกษา สังกัดกองวิทยาลัย กรมอาชีวศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร